

Nú eru aftur
Saltkjøtskaggar
at fáa

kunnu keypast
í avgreiðsluni
í Hoyvík

LÁGPRÍSTILBOÐ

Ford Escort

árg. 85, 133.000 km **Kr. 8.000,-**

Ford Fiesta

árg. 88, 72.000 km **Kr. 14.000,-**

Nissan Cherry

árg. 85, 148.000 km **Kr. 8.000,-**

Ivan Johansen Bilar

Hoyvíksvegur 63 · FR-110 Tórshavn

Tlf. 13666

UPP AFTUR- LATINGARTÍÐIR

Sum nakað nýtt, verður
Svimjihøllin opin allan
dagin í **summarfrítíðini**,
undantikið mikudag og
sunnudag,
frá mánad. 30/6-1997
til leygard. 26/7-1997

Tíðirnar eru hesar:

Mánadag kl. 06:45 - 20:00
Týsdag kl. 06:45 - 20:00
Mikudag kl. 06:45 - 09:00
Hósdag kl. 06:45 - 20:00
Fríggjadag kl. 06:45 - 20:00
Leygardag kl. 08:00 - 16:00
Sunnudag kl. 08:00 - 10:00
& kl. 14:00 - 17:00

**SVIMJIHØLLIN
Í GUNDADALI**

Hoydalsvegur 21 • Tlf. 11550

Dugandi fólk við áræði

Steinbjørn B. Jacobsen var gestarøðari á pisufundinum í viðarlundini í Havn mikukvøldið

Fyrst, allarfyrr hjartaliga
tillukku góðu pisur, foreld-
ur og systkin, lærarar, omm-
ur og abbar.

Hetta er ein stórir dagur
fyri tykkum øll.

Ein dagur, tykkum hevur
longst eftir og viðhvørt
kennt fjaran, handan fjøll og
illgongt lendi.

Men nú er hann her. Njót-
ið hann við gleði, lat farið
vera farið. Sjálvandi kundu
bæði hetta og hatta verið
gjørt øðrvísi, men eisini tað
er lærufríkt.

Sum Prædikarin sigur:
»At dansa hevur sína tíð«
og

»Gud gleði hann, ið glaður
er,

hann er gudi kærur,
hann hevur ikki óndar

tankar,
meðan hans hjarta lær»,

tekur Jóannes Patursson
upp eftir fornum frøði í
Kvæðabókini.

Tit eru komin til fyrsta
stóra varðan í lívi tykkara.
Summi tykkara nú eitt
sindur, og tá ið tit velja
næsta varðan, kann vitanin
um, at tit megnaðu at náa
hesum stimbura tykkum.

Fongur er í tilíkkum fagn-
arløtum.

Eitt satt ríkidømi, ið ikki
knappliga kann gerast virð-
isleysst frá tíma til tíma eins
og partabrov í einum banka
t.d. kunnu tað, annars einki
ilt orð um partabrov.

Eins og tit stendur nátt-
úran øll í fagraða blóma, og
nú liggur einki farg á tykk-
um. Sum friur folar, ið
týggini eru tikin av, hava tit
longu í nakrar dagar spelað
um býin, mundi sagt um
teigar og tún.

Nú ein morgunin varð eg
vaktur, klokkan var um
fimm. Eg sprakk á fótur og
læt vindeygad upp. Fyri
mær var tað, sum um sang-
urin ljómaði um alla Havn-
ina í tí stillu, ljósu summar-
nattini.

Eg legði meg glaður aftur
og hugsaði, at tilíkkar lötur

sláa ikki falskar mentir. Tær
verða hjá einum, um ein
verður útróðrarmaður í
Singapor ella partabræva-
seljari í Hongkong.

»Tann lötan, sum er góð,
er ikki ring«, kundu okkara
forfedrar taka til.

Sum eg síggi tíðina er
streymloysi ikki bara í Fø-
royum, men eisini í Europa
á øllum økjum.

Gaman í síggjast streym-
álingar í ymsar ættir, og vit
kunnu hvør í sínum lagi gita
um tær.

Tað er nokk nógvum í
kjøti borið at ynskja eftir at
koma í eina streymáling,
sum vit kunnu gerast partur
av ella rona at gera okkara
til, at hon mennist.

Um tað er streymloysi,
gevur tað tykkum góðar
møguleikar at hugsa og
menna egnar tankar.

Men er tað ikki eisini eitt
av eyðkennunum fyri hvønn
einstakan ungdom og hvørt
ættarlið, at tey koma í eitt
streymloysi. Meir ella
minni hava tey fylgst við
forrunum.

Hvørt ættarliðið má gera
sitt landnám.

Hvør einstøk, menniskja
má eina sitt lív.

Sum pápi og gamal lærari
plagdi eg at siga, at ung-
domurin mátti stímbrastr og
fáa møguleika at búnaast til
at liva sitt lív.

Tey mugu flúgva við
sínum vongi.

Hvør fuglur flýgur við
sínum veingjum stórum
sum smáum.

Vit eldru kunnu hjálpa til.
Stuðla uppundir. Lyfta tey
upp frá aftur, um tey missa
flogið.

Men tey mugu royna sitt
flog, eins og vit gjørdur tað.

Ög vit mugu royna at
skilja støðuna hjá teimum
ungu, hóast broytingarnar
hava verið nógvar og
ógvulgar. Eisini tora at
bera okkara hugsan fram.

Okkara fremsta og
kanska einasta og síðsta
nyttja er at vera sum eitt
bryni, har tey kunnu hvesa
síni amboð.

Ikki bara leggja somu
gomlu plátuna á, tó tað um-
gongst ikki viðhvørt.

Skjótt gongur, hóast
henda myndin ikki var
brúkt av mínum foreldrum,
er hon longu agg gomul.
Bert knappur fjórðingur í
einum sætta flokki kerdi
ordið grammofon.

Tey ungu vinna altíð at
enda.

Tíðin rekur við teimum
og móti okkum.

»Tey byggja land, ið liva«
og »Mans vilji er mans
himmiríki«.

Men hóast alt, og vit
skulu ikki undirmeta allar
broytingarnar, so eru tær
eins og vindur og báur á
havinum.

Fert tú djúpari niður, finn-
ur tú meira rólígan og støð-
ugan sjógv, tó longu grikkar
søgdu, at alt fleyt.

Ein streymálin í tíðini er
júst at leita aftur eftir. Roynst
verður at finna sínar røtur.

Tykkum hestvar ikki at
leita eftir hesum ríkidømi.
Tað liggur beint fyri nøsini.

Vit eldru vóna, at tit finna
mennandi søgur og orð,
men »roisa tær ei av fedr-

anna æru, tí hvør hevur
sína«.

Eisini ordini broystast,
men orð sum dugni og
áræði hava ikki mist nakað
av sínum uppruna virði,
heldur tvørturímóti.

Eigur eitt land nakað
sannari ríkidømi enn eitt
dugandi fólk við áræði? Jú,
tað velst um tykkum.

Undanfærslur hjálpa ikki.
Heldur ikki at gráta um, ikki
at vera fødd við gull- ella
silvurskeið í hondunum.

Ofta hevur tilíkkur arður
verið søplaður burtur ella
verið til ampa og onga
singing.

»Søgur er sjálgvigin biti«,
enn sum fyrr.

Tað triðja orðið er at
velja.

Hugsa seg væl um og
velja.

Vit skulu tora at taka av-
gerðir.

Vísti tað seg at vera galið,
tá umhugsu støðuna av
nýggjum, men vit skulu ikki
bara velja fyri at gera okk-
urt. Tá heldur bíða og
hugsa, til vit eru búgvín at
velja.

Spurningurin er ikki, um
vit snáva á ella detta, men
at vit reisa okkum aftur.

At enda henda lítla yrk-
ingin, yrkt í 1971, úr savn-
inum »Kjæk«.

Um at ivast

Tað er náttúrligt
at ivast viðhvørt
at vera hvørki egg ella ungi
tað er náttúrligt

at vera egg so leingi ein er
egg
at vilja verða ungi tá ein
verður ungi

tað er náttúrligt at ivast
tá ein stendur á rókini
tað er náttúrligt

at velja svørtu rókina ella
tann ørandi bláa heimin
tað er náttúrligt

at vilja liva, velja
og leypa

Steinbjørn B. Jacobsen